



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3100/2020
29.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Силвио Хорват, адвокат из ..., против туженог ЈКП Градско саобраћајно предузеће „Београд“ у Београду, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2641/19 од 17.10.2019. године, у седници већа одржаној 29.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2641/19 од 17.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2608/16 од 25.12.2018. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број .. од 27.09.2016. године о отказу уговора о раду тужиоца и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на радно место возача трамваја у року од осам дана од правноснажности пресуде. Истом пресудом одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка и одлучено да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2641/19 од 17.10.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Истом пресудом одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ни друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима возача трамваја, службени број .., у Сектору саобраћаја Саобраћајних погона – група Саобраћајне експлоатације. Оспореним решењем о отказу уговора о раду од 27.09.2016. године тужиоцу је престао радни однос због учињене повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тач. 1) и 5) Закона о раду, члана 77. став 1. тачка 1) алинеја 1 и 5 под тачком 1) и тачком 9) Колективног уговора туженог од 28.01.2015. године и из тачке 13) под 3) уговора о раду од 13.03.2002. године. Пре доношења оспореног решења тужени је упозорио тужиоца на постојање разлога за отказ уговора о раду и остављен му је рок за изјашњење. У поступку пред првостепеним судом је утврђено да је тужилац 29.04.2016. године управљао трамвајем гаражни број .. на линији број .. (... – ...) у времену од 4,00 до 10,40 часова са залепљеним папиром преко објектива камере која се налази у возачком простору и снима унутрашњост кабине трамваја, који је скинуо по доласку на терминас „Бањица“ у 10,24 часа; да је дана 05.01.2016. године управљао трамвајем гаражни број .. на линији број .. у времену од 04,00 до 10,40 часова са залепљеним папиром преко објектива камере која се налази у возачком простору и снима унутрашњост кабине који је скинуо по повратку у терминас „Бањица“ у 10,30 часова; да је дана 02.05.2016. године управљао трамвајем гаражни број .. на линији број .. у времену од 04,00 до 10,40 часова са залепљеним папиром преко објектива камере која се налази у истом простору и има исту намену, који је скинуо на терминас „Бањица“ у 10,25 часова; да је дана 05.05.2016. године, када је по распореду рада управљао трамвајем гаражни број .. на истој линији, у времену од 12,30 до 20,20 часова, непосредно по преузимању смене у гаражи СП „Централа“ Депо „Сава“ у 12,39 часова залепио папир преко објектива камере која се налази у возачком простору и са истом наменом. Због описаних радњи шеф саобраћаја Саобраћајног погона „Централа“ поднео је директору Саобраћајног погона „Централа“ пријаву – извештај о учињеној повреди радне обавезе број .. од 06.06.2016. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду од 27.09.2016. године и да се обавезе тужени да га врати на рад. По оцени нижестепених судова, тужилац је уместо да поступа у складу са одредбом члана 28. став 1. алинеја 11 Правилника о обавезама саобраћајног особља туженог, према којој пре изласка возила из гараже возач проверава снабдевеност возила потребном опремом, што подразумева и проверу функционалности камере, па и камере која се налази у возачком простору и снима унутрашњост кабине трамваја, поступао супротно, односно лепљењем папира преко објектива камере у назначеним возилима и у времену описаном у чињеничном делу образложења првостепене пресуде, спречио да камера буде за тај период у функцији безбедности контроле рада возача. На тај начин је тужилац, по оцени нижестепених судова, учинио повреду радне

обавезе из члана 179. став 2. тачка 1) Закона о раду која му је стављена на терет. Нижестепени судови су закључили да је тужилац као возач био дужан да поступа *lege artis*, а то значи да предузима потребне мере у функцији безбедне вожње и безбедних услова рада. С обзиром да је функција постављене камере да контролише безбедан рад возача, дужност тужиоца је била да омогући ту контролу и на тај начин спречи сваку сметњу у погледу могућности праћења његовог рада као возача. То очигледно тужилац није учинио, већ је на описани начин утицао да се таква контрола не оствари за период док је преко објектива камере био залепљен папир. То показује очигледно немаран однос тужиоца према његовим радним дужностима.

У оспореној другостепеној пресуди цењен је навод жалбе тужиоца да му никад није достављено решење о отказу уговора о раду. Суд је нашао да би то било без значаја и када би било тачно. Ово зато што тај разлог може бити од утицаја за благовременост тужбе, а овде суд тужбу није одбацио већ се упустио у расправљање и донео одлуку у меритуму. Такође је као неоснован оцењен навод жалбе да је повређена одредба члана 9. Закона о заштити права личности (Закон о заштити података о личности), односно да видео снимак не може бити једини доказ послодавца према запосленом. Ово стога што је према одредби члана 27. ст. 1. и 3. овог закона допуштена могућност да се податак чува у разним облицима па и у виду видео записа, а овде се ради о видео надзору возног простора трамваја који је у јавном саобраћају, па је легитимна сврха његовог увођења, јер контролише рад возача и по природи ствари представља искључиви надзор над његовим активностима и понашањем као запосленог. Тиме се, по оцени суда, не задире у приватност тужиоца. Поред тога, одлучне чињенице нису утврђене само из видео снимка већ и из изјаве самог тужиоца. Другостепени суд је нашао и да за настанак повреде радне обавезе која је тужиоцу стављена на терет није потребно настајање штете због чега је и тај жалбени навод оцењен неоснованим.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, између осталог, ако несавесно или немарно извршава радне обавезе (тачка 1); ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 5).

Како је у поступку утврђено да је тужилац обављајући послове свог радног места – возача трамваја у времену наведеном у оспореном решењу лепио папир преко објектива камере која се налазила у возачком простору и требала да снима унутрашњост кабине трамваја, Врховни касациони суд је нашао да је правилна оцена нижестепених судова да је тужилац тиме починио повреду радне обавезе из цитиране одредбе која му је стављена на терет, те да је решење о отказу уговора о раду законито.

Пре доношења оспореног решења, тужилац је упозорен на разлоге за отказ уговора о раду сагласно одредби члана 180. Закона о раду, чиме му је омогућено право на одбрану.

Како је одбијен тужбени захтев за поништај отказа, тужени није у обавези да тужиоца врати на рад применом члана 191. став 1. Закона о раду.

За своју оцену нижестепени судови су дали разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Имајући у виду изложено Врховни касациони суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке, а детаљно образложење ревизијске одлуке је изостављено сагласно ставу 2. истог члана јер се у ревизији понављају жалбени разлози које је другостепени суд правилно ценио и образложио.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић